

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **P. S.**
státní příslušnost Indická republika
t. č. pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 269, 735 64 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2020 č. j. OAM-498/LE-BA02-HA10-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 12. 3. 2020 č. j. OAM-498/LE-BA02-HA10-2019 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obecná nespokojenost s dodržováním práv a svobod náboženských menšin v Indii, konkrétně muslimů. Žalovaný poukázal na to, že Indická republika jakožto země původu žalobce je podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. považována za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V případě žalobce žalovaný nezjistil, že jeho zemí původu nelze považovat za bezpečnou, a shledal tak naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako věcně nedůvodné.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho ust. § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 3 a 4 a zároveň porušení ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a § 14a téhož zákona, neboť splňuje podmínky azylu a v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobce poukázal na to, že v průběhu správního řízení uvedl jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany obavu z pronásledování, neboť byl terčem útoku a šikany ze strany extremistických hinduistů jakožto muslim. Přestože se obracel na policii, nikdy nebyl vyslyšen a žádná pomoc mu poskytnuta nebyla. Žalovanému se v průběhu řízení nepodařilo prokázat, že by se mohl v zemi původu účinně a dostatečně domoci ochrany, protože shromážděné informace o zemi původu se k této problematice absolutně nevyjadřují. Taková ochrana mu ze strany státních orgánů v zemi původu před jeho odchodem poskytnuta nebyla, přestože se na státní orgány obracel. V tomto směru spatřuje žalobce závěry napadeného rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle něj si žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro své rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2020 č. j. OAM-498/LE-BA02-HA10-2019 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 a 2, s. ř. s.).
5. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že dne 12. 12. 2019 vydala Policie České republiky, krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí č. j. KRPP-166734-10/ČJ-2019-030022, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po

kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. Téhož dne vydalo totéž krajské ředitelství cizinecké policie rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. V odůvodnění těchto rozhodnutí se uvádí protokol o výsledku žalobce, který uvedl, že z Indie odletěl dne 9. 9. 2019 do Arménie, kde pobyl do 19. 9. 2019. Poté odletěl do Srbska, přičemž cestoval na svůj vlastní cestovní doklad Indie. V Srbsku byl až do 7. 12. 2019, kdy nasedl do auta a jel do Evropy, přičemž cílem této cesty bylo Německo. Cestu si v Srbsku domluvili pomocí krajana Inda, který se spojil s nějakými Afgánci, a ti jim měli zařídit cestu do Německa, za kterou žalobce zaplatil 6 500 Euro. Jeho cestovní doklad byl odevzdán těmto Afgáncům a nemá ho u sebe. V Německu byl zadržen policií a žádné kroky pro legalizaci svého pobytu neučinil. Žalobce dále mj. uvedl, že do Německa chtěl jít za prací a že v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje do Indie. Dne 17. 12. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 18. 12. 2019 vydal žalovaný rozhodnutí o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 7. 1. 2020 jako důvody této žádosti uvedl, že v jejich vesnici jsou muslimskou většinou a jsou napadáni ze strany hinduistů. Kdykoliv někde dojde k nějakému výbuchu, hned na ně útočí. Dne 20. 1. 2020 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce při něm uvedl, že z Indie vycestoval na základě osobního cestovního dokladu, který mu byl vydán bez jakýchkoliv problémů ze strany indických státních orgánů. Cestovní pas mu byl odebrán převaděči v Srbsku. Žalobce žádal v Indii o britské vízum, které mu uděleno nebylo, a od převaděčů se doslechl, že se bez víza může dostat do Evropy přes Srbsko. V průběhu pohovoru uvedl, že nikdy neměl žádné problémy s indickými státními orgány, avšak kdykoli se obrátil na policii s nějakým problémem, tak ho neposlechli. Například před dvěma lety hinduističtí extrémisté roztrhali sikhskou svatou knihu a žalobce se také zúčastnil této demonstrace a jeho fotka se objevila na facebooku, kvůli čemuž státní orgány jej nikdy neposlouchaly, kdykoliv se na ně obrátil. Při této demonstraci seděli u hlavní třídy, kde měli lidé projev odsuzující tento incident a žádali státní orgány o potrestání viníků. Žalobce tam jen seděl a po demonstraci extremističtí hinduisté zaútočili na jeho salon pánského kadeřnictví v obci. Žalobce tento incident hlásil na policii, ale ta mu nepomohla, naopak dostával od těch hinduistů výhrůžky, že má vesnici opustit. Proto svůj salon zavřel a odjel do města Phagwara, kde pobýval asi jeden rok, účastnil se kurzu na dámské kadeřnictví a po tomto kurzu zase začal pracovat v témže městě. Tuto práci konal pět měsíců a žádné problémy tam neměl. Na dotaz, zda se obrátil na nějakou jinou instituci poté, kdy mu policie odmítla pomoc, odpověděl, že se už neobrátil na nikoho, ale když byl ve městě Phagwara, hinduističtí extrémisté tam zaútočili na mešitu a nebyli nijak potrestáni. Na dotaz, z jakých důvodů žádá o mezinárodní ochranu v České republice, žalobce odpověděl, že Indii opustil kvůli náboženským problémům, kde extremističtí hinduisté z různých organizací na muslimy útočí a jsou i diskriminováni. Když se obrátí na státní orgány, nikdo jim nepomůže. Současná vláda je také protimuslimská a zavedla několik zákonů proti muslimům. Jiný důvod žalobce neuvedl. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu žalobce a to zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018 – Údaje o zemi Indie, informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 30. 8. 2018 o bezpečnostní a politické situaci v Indii, informace téhož odboru Ministerstva vnitra ČR o hodnocení Indie jako bezpečné země původu a informace ze dne 26. 11. 2019 nazvaná „Sikhové v Pandžábu“.

6. Podle ust. 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
7. Ve své žalobě žalobce tedy odkázal na svůj azylový příběh, který uváděl v průběhu správního řízení, podle něhož byl terčem útoku a šikany ze strany extremistických hinduistů a pokud se z těchto důvodů obracel na policii, nebyl vyslyšen a žádná pomoc mu poskytnuta nebyla. Žalovaný podle něj v průběhu správního řízení neprokázal, že by se mohl v zemi původu domoci účinné a dostatečné ochrany, protože shromážděné informace se k této problematice nevyjadřují; žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních pokladů pro své rozhodnutí a učinil tak toto rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel.
8. V projednávané věci je nesporné, že žalobce je státním příslušníkem Indické republiky, kterou Česká republika považuje v souladu s ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců za bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše uvedeného zákonného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka tedy v projednávané věci naplněna nesporně byla. Druhou podmínkou je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V tomto směru žalobce uváděl, že Indii opustil kvůli náboženským problémům, kdy on sám osobně byl poprvé napaden v jejich vesnici, kde žil a poté byl proveden útok na jeho salon a poté, kdy byl v měšitě ve městě Phagwara. Namítal to, že pokud se obrátil na policejní orgány, nebyla mu pomoc poskytnuta a že k otázce k poskytnutí této pomoci před hrozbou vážné újmy si žalovaný neopatřil dostatek informací. S těmito žalobními námitkami krajský soud s přihlédnutím k obsahu správního spisu nemůže souhlasit. V rámci správního řízení o uložení správního vyhoštění a jeho zajištění za účelem realizace správního vyhoštění žalobce jasně uvedl, že cestu do Evropy realizoval nelegálním způsobem přes Srbsko, jeho cílovou zemí nebyla Česká republika, ale Spolková republika Německo, kde hodlal pobývat za účelem výkonu práce. Jako důvod opuštění země původu tedy uvedl důvod ekonomický a nikoliv důvod spočívající v náboženském pronásledování. Tento důvod uvedl až v rámci řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal bezprostředně poté, kdy byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Tvzení žalobce týkající se jeho obav z činnosti extremistických hinduistů vůči jeho osobě kvůli muslimskému vyznání, kvůli kterým by Indickou republiku nebylo vůči němu možno považovat za bezpečnou zemi, nemůže krajský soud hodnotit ve shodě s žalovaným jako důvodné. Při pohovoru konaném dne 20. 1. 2020 žalobce výslovně uvedl, že pokud mu byla odmítnuta pomoc od policie, na žádnou jinou instituci se již neobrátil. Ze zprávy „Hodnocení Indie jako bezpečné země původu“ se

stavem k červenci 2019 přitom vyplývá, že „v Indii existují odvolací soudy, kam se mohou občané se svými stížnostmi obrátit. Za jednotlivé případy porušování občanských práv se staví řada různě zaměřených lidskoprávních organizací“. Dále se v ní uvádí, že „národní komise pro lidská práva je nezávislý a nestranný vyšetřovací poradní orgán, zřízený ústřední vládou, s dvojitým pověřením vyšetřovat a napravovat případy porušování lidských práv a podporovat informovanost veřejnosti o lidských právech. Je přímo odpovědný parlamentu, ale úzce spolupracuje s Ministerstvem vnitra a Ministerstvem práva a spravedlnosti. Má mandát zabývat se porušováním lidských práv nebo nedbalostí při předcházení porušování, zasahovat do soudních řízení zahrnujících obvinění z porušování lidských práv a přezkoumávat všechny faktory (včetně teroristických činů), které porušují lidská práva“. Ve zprávě se dále uvádí, že v zemi působí řada domácích i mezinárodních skupin pro lidská práva bez omezování ze strany vlády, které vyšetřují případy týkající se lidských práv a svá zjištění zveřejňují. Jestliže tedy žalobci jako příslušníku muslimské náboženské menšiny neposkytl pomoc policejní orgán, měl nepochybně možnost se dovolávat svých práv u příslušných státních orgánů i nevládních organizací. Tato skutečnost byla shromážděnými informacemi, které si žalovaný opatřil pro své rozhodnutí, dostatečně prokázána; není proto důvodná žalobní námitka, týkající se nedostatečnosti těchto informací, která by činila rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalobce ostatně ani v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ani v žalobě samotné žádnou konkrétní relevantní informaci neoznačil. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce svým tvrzením neprokázal, že v jeho případě nelze zemi původu Indickou republiku považovat za bezpečnou zemi. Tvrzené důvody uváděné žalobcem v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň nebyl také povinen posuzovat, zda žalobce jakožto žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a.

9. Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 29. září 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce